

Nagy Gábor László

Sorsom ellenére...

Számomra két jellemző út rajzolódik ki akkor, amikor valaki papi hivatást választ: egyrészt a keresztény középosztály családjában nevelkedő, a katolikus rítust és vallásgyakorlatot gyermekkortól magukba szívóké, másrészt pedig azoké, akik nem részesültek vallásos nevelésben. Talán az előbbiben több a sorskönyvi meghatározottság, de anynyi bizonyos, hogy mindkét utat bejáróknak át kell élniük az autonóm hitélményeket a hitelességhez. Melyik volt a Te utad?

Meglehetősen színes a paletta: valóban vannak olyanok, akik keresztény indíttatású családokból, míg mások egészen vallástalan környezetből jönnek, de mindnyájan eljuthatnak ugyanahhoz a belső döntéshez. A skála rendkívül széles, és így magamat se tudom egyértelműen egyik vagy másik kategóriába besorolni. Neveltetésemből fakadóan a katolikus hit alapjait megkaptam ugyan, de ez messze nem determinált a papi életre. Hogy menyire nem, mutatja az is, hogy unokatestvéreim közül is egyedül én maradtam vallásos. Már egyetemista voltam, amikor felfedeztem például a rózsafüzér-imádságot, vagy a húsvéti szertartások gazdagságát. Papok közül is csak egy idős pap bácsira emlékszem, aki az elsőáldozásra készített fel. A papi életforma, mint potenciális jövőkép tehát nem volt jelen a családuink látókörében.

Mi akartál lenni?

Kisgyerekkoromban mozdonyvezető és huszár akartam lenni, tizenhat évesen pedig villamosmérnök. Annak ellenére, hogy nagyapám és apám is mérnökök voltak, magam választottam ezt a pályát, nem mondta senki, hogy az legyenek. Úgy végeztem el az egyetemet, hogy végig lelkesen készültem arra: mérnök leszek. Tantárgyaim ószintén érdekelték, szerettem az egyetemet, kitüntetéssel diplomáztam.

És mit gondoltál a családról?

Gyerekkoromtól fogva úgy terveztem, hogy feleségem lesz, és sok gyermekünk születik. Álmomban nem képzeltem volna, hogy nekem nem lesz párom, vagy cölibátusban fogok élni. Ennek megfelelően párkapcsolatom is volt az egyetemen.

Mi történt veled mindezek után?

Visszakanyarodnék még a serdülőkoromhoz. A gyermekkor nem túl intenzív vallásos élményei után kamaszkoromban erős ellenállást éreztem ezzel az egészszel szemben. Úgy gondoltam, hogy a vallásosság csak amolyan romantikus női dolog, egy értelmes férfi nem hisz olyanban, hogy Isten. Aztán az egyik tanárom, akire nagyon felnéztem, egyszer egy könyvet adott a kezembe a torinói halotti lepelről. Ez hozott fordulatot az életembe, mert azt láttam, hogy értelmes, tudománnyal foglalkozó emberek is lehetnek vallásosak. Ez indított el a kereszténység újralfedezéséhez. Saját, felnőtt döntéssel kezdtem járni ezen az úton. Mind a szülővárosomban, mind pedig Budapesten jó katolikus közösségeket találtam, ami sokat segített a hitem elmélyülésében. Mivel a közelet iránti elköteleződésem és aktivitásom amúgy is erős volt, ezekben a közösségekben hamarosan vezető szerepeket is kaptam. Egy idő után arra lettem figyelmes, hogy szeretem ugyan a szakmámat, de mégis azt találom legértékesebbnek, amit szabadidőmben, a közösségeimben csinálok.

Éreztél ezzel kapcsolatban belső konfliktust?

Igen, intellektuális kríziseknek is nevezném ezeket. Rendszeresen felmerült bennem a kérdés, hogy miért is akarok mérnök lenni. Ez az a pálya, amelyen keresztül a legtöbbet tehetek az emberekért, vagy – akkoriban ezt még hazafiasabban fogalmaztam meg – a hazámért? Doktori kutatást is végeztem, egy távközlési cég nyereségének a növeléséhez kellett optimalizációs eljárásokat kidolgoznom neurális hálózatokat alkalmazva. Beleegondoltam, hogy valóban az-e életem célja, hogy egy vállalat minél többet keressen? Arra gondoltam, hogy nem ez az, amire igazán szüksége lenne a világnak. Amire az embereknek igazán szükségük lenne, az az Evangélium, Jézus megismé-
rése. Ekkor volt az első halvány jel arra, hogy talán a papság, vagy valami ehhez hasonló hivatás az, amivel többet tudnék használni.

Ekkor még nem érkezett el a döntésed ideje...

Nem, mert nagyon ragaszkodtam ahhoz az álomhoz, hogy nagycsaládos kutatómérnök leszek. Ugyanakkor Isten a maga szelíd módján folyamatosan elhelyezte életemben azokat a belső és külső jeleket, amelyekkel kifejezte, hogy a papi életre hív. S bár nagyon szerettem a szakmámat és választott életformámat, de mindvégig bennem maradt egy nyugtalanság: vajon nem másra hív az Isten? A fordulatot egy római lelki-
gyakorlat hozta el, amely nagyon mélyen bevilágított az életembe... Menekülhetek az elől, hogy pap legyek, elbújhatok előle, de ez a valóságom. Ekkor egy halvány „igen” is megfogalmazódott bennem. Aztán komolyan átgondoltam az életemet, végigolvastam naplójegyzeteimet, beszélgettem papokkal, szerzetesekkel és egyre világosabbá vált a kép. Végül egy újabb lelki-
gyakorlat tett pontot a döntésemre.

Tudom, hogy nagyon nehéz leírni azt az Isten-élményt, amely egy ilyen fordulathoz elvezet, mégis érdekelne, hogy mi is történt azon a bizonyos lelki- gyakorlaton.

„Valamit” lehet mondani róla, de visszaadni nem lehet. A hasonló alapélmények mellett persze az egyes embereknél ez nagyon eltérő. A szerelemhez hasonlítanám: amikor két ember találkozik és egymásba szeret, az nagyon különböző lehet. Az Istennel való kapcsolat is ennyire változatos. Nagy felszabadultságot és örömet hozott a döntésem. Ez az akkor meglelt béke elkísér azóta is. Annak a bizonyossága, hogy a helyemen vagyok. Természetesen az elmúlt tizenöt évben, mint minden életpályán, úgy nekem is voltak nehézségeim, de ez a szívem mélyén hordozott belső béke folyamatosan velem maradt.

Mit szolt a környezeted? Nem javasolták, hogy ha már annyira erős a közéleti elkötelezettséged, le- gyél inkább politikus?

Koronkai Zoltán

sorskönyvében a szakmáját magas szinten űző mérnök, felelős férj és nagycsaládos édesapa szerepelt. Ma ő a jezsuiták ifjú papi nemzedékének egyik meghatározó alakja, a jezsuita rend hivatásgondozásért felelős lelkesze. Sorsról, belső döntésről és szabad akaratról beszélgettem vele.

sikban pedig bejelentem, hogy papnak megyek. Azt hitték, csalódtam az életben, vagy valami szerelmi bonyodalmam támadt.

Nekem a katolicizmus egyik központi üzenete a szabad akarat. Amikor Krisztus azt mondja, „kérjétek és kaptok”, meggyőződésem, hogy komolyan gondolja: Isten minden vágyunk, ter- vünk, szándékunk mellé odaáll. Ugyanakkor – ahogy Te is fogalmaztad – Isten terve, meghívása mintha nem teljesen ezt a szabadságot jelentené. Hogyan tudnád feloldani ezt a látszólagos ellentmondást?

Először is Isten terve nem egy mechanikus terv vagy fatalizmus, hogy bármi is történik, az valósul meg. Az Ő terve rugalmas, de van egy dallama. Ez a dallam alapvetően a szeretet, és ha ezt követem, akkor bármit is teszek, bárhogyan is alakítom az emberi kapcsolataimat, akkor nagyjából benne maradok ebben a tervben. Minderre az együttműködés szót használnám. Ebben benne lehet, hogy Isten meghív valami konkrét életfeladatra, s ennek vállalására szabad vagyok, nincs kényszer – de az életem akkor teljese-
dik ki legjobban, ha igent mondom. Minél inkább együttműködöm Istennel, annál több termést hoz az életem. Amikor igent mondtam, azt követően sem veszítem el a szabadságomat, mert kreatív lehetek abban, hogy hogyan valósítom meg ezt. Amit Ő akar, meg amit én akarok, az nem kettő, hanem egy, eggyé válik. Az Istentől jövő inspirációk a bensőnk kreativitás-forrásai lehetnek. Van az abszolút jó, az Isten és eldönthetem, hogy engedek-e az ő vonzásának vagy sem. Valahol ez a szabad akarat. A döntés a miénk.

Nagy Gábor László – ügyvéd, 2003 óta foglalkozik traanzakció-
analízissel, amelyet elsősorban családjogi ügyekben alkalmaz. Szabadidejében a Jezsuita Diákszövetség elnöke.